

ພຣະອົງຮັກເຂົາແທ້ໆ

ໂດຍ ແອວເດີ ພໍ ອີ ໂຄໄລເກີ
ແຫ່ງສາວິກເຈັດສິບ

ຂ້າພະເຈົ້າມັກຢູ່ກັບຜູ້ສອນສາດສະໜາເຕັມເວລາ. ເຂົາເຈົ້າເຕັມໄປດ້ວຍສັດທາ, ຄວາມຫວັງ, ແລະ ຄວາມໃຈບຸນທີ່ແທ້ຈິງ. ປະສົບການແຫ່ງການເປັນຜູ້ສອນສາດສະໜາຂອງເຂົາເຈົ້າກໍເໝືອນກັບຊົ່ວຊີວິດ ໜຶ່ງທີ່ເກີດຂຶ້ນພາຍໃນ 18 ເຖິງ 24 ເດືອນ. ເຂົາເຈົ້າມາເຖິງສະໜາເຜີຍແຜ່ເໝືອນດັ່ງແອນນ້ອຍພ້ອມ ດ້ວຍຄວາມຢາກຮຽນຮູ້ຢ່າງແຮງກ້າ ແລະ ເຂົາເຈົ້າຈົບຈາກສະໜາເຜີຍແຜ່ເໝືອນດັ່ງຜູ້ໃຫຍ່, ເບິ່ງຄື ວ່າພ້ອມທີ່ຈະເອົາຊະນະການທ້າທາຍໃດໆ ແລະ ທຸກຢ່າງທັງໝົດທີ່ຢູ່ຕໍ່ໜ້າເຂົາເຈົ້າ. ຂ້າພະເຈົ້າກໍຮັກ ຜູ້ສອນສາດສະໜາອາວຸໂສທີ່ອຸທິດຕົນຄືກັນ, ຜູ້ທີ່ເຕັມໄປດ້ວຍຄວາມອິດທິນ, ປັນຍາ, ແລະ ຄວາມແນ່ນອນໃຈທີ່ສະຫງົບສຸກ. ເຂົາເຈົ້າຮູ້ວ່າຂອງປະທານແຫ່ງຄວາມໝັ້ນຄົງ ແລະ ຄວາມຮັກມາໃຫ້ ກຳລັງວັງຊາຜູ້ໜຸ່ມນ້ອຍທີ່ຢູ່ອ້ອມຂ້າງເຂົາເຈົ້າ. ພ້ອມກັນຜູ້ສອນສາດສະໜາໜຸ່ມ ແລະ ຄູ່ອາວຸໂສ ໄດ້ເປັນພະລັງທີ່ມີອິດທິພົນຄຸ້ມຄອງສຳລັບຄວາມດີງາມ, ທີ່ມີຜົນສະທ້ອນອັນເລິກຊຶ້ງໃນຊີວິດຂອງ ເຂົາເຈົ້າ ແລະ ຊີວິດຂອງຜູ້ຄົນທີ່ໄດ້ຮັບຜົນປະໂຫຍດຈາກການຮັບໃຊ້ຂອງເຂົາເຈົ້າ.

ເມື່ອບໍ່ດົນມານີ້ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຟັງຄຳປາໄສຂອງຜູ້ສອນສາດສະໜາໜຸ່ມທີ່ດີສອງຄົນເຫລົ່ານີ້ຂະນະທີ່ເຂົາເຈົ້າໄດ້ ທົບທວນປະສົບການ ແລະ ວຽກງານຂອງເຂົາເຈົ້າ. ໃນເວລາສະທ້ອນຄົດນັ້ນເຂົາເຈົ້າໄດ້ໂຕ້ຕອງເຖິງ ບຸກຄົນທີ່ເຂົາເຈົ້າໄດ້ຕິດຕໍ່ຫາໃນມື້ນັ້ນ, ບາງຄົນກໍໄດ້ໃຫ້ຄວາມສົນໃຈຫລາຍກວ່າຄົນອື່ນ. ເມື່ອເຂົາເຈົ້າໄດ້ ໂຕ້ຕອງກ່ຽວກັບສະພາບການ, ເຂົາເຈົ້າໄດ້ຖາມວ່າ, “ເຮົາຈະເຮັດແນວໃດ ເພື່ອຊ່ອຍໃຫ້ແຕ່ລະຄົນ ພັດທະນາຄວາມປາຖະໜາທີ່ຈະຮຽນຮູ້ກ່ຽວກັບພຣະບິດາເທິງສະຫວັນຫລາຍຂຶ້ນ? ເຮົາຈະເຮັດແນວໃດ ເພື່ອຊ່ອຍໃຫ້ເຂົາເຈົ້າຮູ້ສຶກເຖິງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ? ເຮົາຈະເຮັດແນວໃດເພື່ອຊ່ອຍໃຫ້ເຂົາເຈົ້າຮູ້ວ່າ ພວກເຮົາຮັກເຂົາເຈົ້າ?”

ຂ້າພະເຈົ້າຈົນຕະນາການໄດ້ວ່າຂ້າພະເຈົ້າສາມາດເຫັນຊາຍໜຸ່ມສອງຄົນນີ້ເມື່ອສາມສີ່ປີຫລັງຈາກເຂົາເຈົ້າ ໄດ້ສຳເລັດການເຜີຍແຜ່ຂອງເຂົາເຈົ້າ. ຂ້າພະເຈົ້ານຶກເຫັນວ່າເຂົາເຈົ້າໄດ້ພົບຄູ່ນິລັນດອນຂອງເຂົາເຈົ້າ

ແລະ ໄດ້ຮັບໃຊ້ເປັນປະທານກຸ່ມແອວເດີ ຫລື ສອນກຸ່ມຊາຍໜຸ່ມ. ບັດນີ້, ແທນທີ່ຈະຄິດເຖິງຜູ້ສົນໃຈຂອງເຂົາເຈົ້າ, ເຂົາເຈົ້າກໍຖາມຄໍາຖາມດຽວກັນນັ້ນກ່ຽວກັບສະມາຊິກໃນກຸ່ມ ຫລື ຊາຍໜຸ່ມທີ່ເຂົາເຈົ້າຖືກມອບໝາຍໃຫ້ຊ່ອຍບໍາລຸງລ້ຽງ. ຂ້າພະເຈົ້າເຫັນວ່າປະສົບການຂອງຜູ້ສອນສາດສະໜາຂອງເຂົາເຈົ້າຈະຖືກນໍາມາໃຊ້ເປັນແບບແຜນສໍາລັບການບໍາລຸງລ້ຽງຄົນອື່ນຕະຫລອດຊົ່ວຊີວິດຂອງເຂົາເຈົ້າ. ເມື່ອກອງທັບສານຸສິດແຫ່ງຄວາມຊອບທໍານີ້ກັບຈາກເຂດເຜີຍແຜ່ຂອງເຂົາເຈົ້າໃນຫລາຍໆປະເທດຕະຫລອດທົ່ວໂລກ, ເຂົາເຈົ້າກໍກາຍເປັນພາກສ່ວນທີ່ສໍາຄັນໃນວຽກງານແຫ່ງການສະຖາປະນາສາດສະໜາຈັກ.

ລີໄຮ ສາດສະດາໃນພຣະຄໍາພິມມອນອາດໄດ້ຄິດໄຕ້ຕອງຄໍາຖາມດຽວ ດັ່ງຜູ້ສອນສາດສະໜາເຫລົ່ານີ້ເມື່ອເພິ່ນໄດ້ຟັງຄໍາຕອບຂອງບັນດາລູກຊາຍຂອງເພິ່ນຕໍ່ການຊີ້ນໍາ ແລະ ພາບທີ່ມາໃຫ້ເຫັນທີ່ເພິ່ນໄດ້ຮັບ. “ແລະ ເລມັນ ກັບ ເລມູເອນ, ໂດຍທີ່ເປັນອ້າຍໄດ້ຈື່ມວ່າບິດາຂອງຕົນເຊັ່ນນັ້ນ. ແລະ ເຂົາໄດ້ຈື່ມວ່າເພາະບໍ່ຮູ້ການກະທໍາຂອງພຣະເຈົ້າອົງນັ້ນຜູ້ຊົງສ້າງເຂົາມາ. ...”

ບາງທີເຮົາແຕ່ລະຄົນໄດ້ຮູ້ສຶກເຖິງຄວາມຜິດຫວັງທີ່ລີໄຮໄດ້ປະສົບກັບລູກຊາຍຜູ້ໃຫຍ່ສອງຄົນຂອງເພິ່ນ. ເມື່ອເຮົາປະເຊີນໜ້າກັບລູກທີ່ທ່າງເຫິນໄປຈາກຄວາມຈິງ, ຜູ້ສົນໃຈທີ່ບໍ່ຢາກເຮັດຄໍາພັນສັນຍາ, ຫລື ແອວເດີທີ່ບໍ່ເອົາໃຈໃສ່, ເຮົາກໍມີຄວາມຮູ້ສຶກຢ່າງແຮງກ້າຕໍ່ເຂົາເຈົ້າ ດັ່ງທີ່ລີໄຮໄດ້ມີ ແລະ ເຮົາຈະຖາມວ່າ, ເຮົາຈະຊ່ອຍເຂົາເຈົ້າໃຫ້ຮູ້ສຶກ ແລະ ຮັບຟັງພຣະວິນຍານໄດ້ແນວໃດ ເພື່ອເຂົາເຈົ້າຈະບໍ່ຫລົງຢູ່ກັບສິ່ງທີ່ໃຫ້ຄວາມມ່ວນຊື່ນທາງໂລກ? ພຣະຄໍາພິສອງຂໍ້ທີ່ຂ້າພະເຈົ້າຄິດເຫັນທີ່ສາມາດຊ່ອຍເຮົາໃຫ້ພົບເຫັນທິນທາງຂອງເຮົາຜ່ານພື້ນສິ່ງລົບກວນເຫລົ່ານີ້ ແລະ ຮູ້ສຶກເຖິງພະລັງແຫ່ງຄວາມຮັກຂອງພຣະເຈົ້າ.

ນີໂຟໃຫ້ຈໍຂໍກະແຈສໍາລັບປະຕູແຫ່ງການຮຽນຮູ້ຜ່ານປະສົບການຂອງເພິ່ນເອງວ່າ: “ຂ້າພະເຈົ້າ, ນີໂຟ, ... ມີຄວາມປາຖະໜາອັນແຮງກ້າຢາກຮູ້ຄວາມລຶກລັບຂອງພຣະເຈົ້າ, ດັ່ງນັ້ນ, ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຮ້ອງທູນຂໍຕໍ່ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ; ແລະ ຈິ່ງເບິ່ງພຣະອົງໄດ້ສະເດັດມາຫາຂ້າພະເຈົ້າ ແລະ ຊົງໄດ້ເຮັດໃຫ້ໃຈຂອງຂ້າພະເຈົ້າອ່ອນລົງຈົນຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ເຊື່ອຄໍາທີ່ບິດາຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ເວົ້າທັງໝົດ; ດັ່ງນັ້ນ, ຂ້າພະເຈົ້າຈື່ງບໍ່ໄດ້ກະບົດຕໍ່ທ່ານເໝືອນກັບອ້າຍໆ” (1 ນີໂຟ 2:16).

ການປຸກຄວາມປາຖະໜາທີ່ຈະຮູ້ຊ່ອຍໃຫ້ຄວາມສາມາດທາງວິນຍານຂອງເຮົາໄດ້ຍືນສູງຈາກສະຫວັນ. ການພົບຫາວິທີທາງທີ່ຈະປຸກ ແລະ ບໍາລຸງຄວາມປາຖະໜານັ້ນ ກໍເປັນການສະແຫວງຫາ ແລະ ໜ້າທີ່ຮັບຜິດຊອບຂອງແຕ່ລະຄົນ—ຜູ້ສອນສາດສະໜາ, ພໍ່ແມ່, ຄູສອນ, ຜູ້ນໍາ, ແລະ ສະມາຊິກ. ເມື່ອເຮົາມີຄວາມຮູ້ສຶກເຖິງຄວາມປາຖະໜານັ້ນ ເປັນຮູບແບບໃນຫົວໃຈຂອງເຮົາ, ເຮົາກໍກໍາລັງຕຽມຈະໄດ້ຮັບຜົນປະໂຫຍດຈາກການຮຽນຮູ້ຂໍ້ພຣະຄໍາພິອັນທີສອງທີ່ຂ້າພະເຈົ້າຢາກກ່າວເຖິງ.

ໃນເດືອນມິຖຸນາຂອງປີ 1831, ເມື່ອໄດ້ມອບການເອີ້ນໃຫ້ຜູ້ນຳຂອງສາດສະໜາຈັກແລ້ວ, ໂຈເຊັບ ສະມິດ ໄດ້ບອກວ່າ “ຊາຕານໄດ້ໄປທົ່ວແຜ່ນດິນ ເພື່ອລ້ລວງປະຊາຊາດ.” ໃນການຕໍ່ສູ້ກັບອິດທິພົນທີ່ຊົ່ວຮ້າຍດັ່ງກ່າວ, ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ກ່າວວ່າ ພຣະອົງຈະມອບແບບແຜນໃນທຸກສິ່ງໃຫ້ແກ່ເຂົາເຈົ້າ ເພື່ອວ່າເຂົາເຈົ້າຈະບໍ່ຖືກຫລອກລວງ (ເບິ່ງ D&C 52:14).

ແບບແຜນກໍເປັນຕົວຢ່າງ, ເປັນການນຳພາ, ບາດກ້າວທີ່ເຮັດຊ້ຳ, ຫລື ເສັ້ນທາງທີ່ຄົນໃດໜຶ່ງຕິດຕາມເພື່ອຈະຄົງຢູ່ໃຫ້ສອດຄ່ອງກັບຈຸດປະສົງຂອງພຣະເຈົ້າ. ຖ້າເຮັດຕາມແບບແຜນນີ້, ມັນຈະເຮັດໃຫ້ເຮົາຖ່ອມຕົນ, ຮູ້ສຶກຕົວ, ແລະ ສາມາດໄດ້ຍິນສຸລະສຽງຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດຈາກສຽງຕ່າງໆທີ່ລົບກວນເຮົາ ແລະ ນຳພາເຮົາອອກໄປ. ແລ້ວພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າສອນວ່າ, ຄົນທີ່ຕົວສັນພາຍໃຕ້ອຳນາດຂອງເຮົາ ຈະຖືກເຮັດໃຫ້ເຂັ້ມແຂງ ແລະ ຈະນຳຜົນແຫ່ງການສັນລະເສີນ ແລະ ປັນຍາອອກມາຕາມການເປີດເຜີຍ ແລະ ຄວາມຈິງຊຶ່ງພຣະອົງໃຫ້ເຮົາໄວ້ (ເບິ່ງ D&C 52:17).

ພອນແຫ່ງການອະທິຖານທີ່ຖ່ອມຕົນ, ທີ່ໄດ້ກ່າວດ້ວຍຄວາມຕັ້ງໃຈ, ປ່ອຍໃຫ້ພຣະວິນຍານບໍລິສຸດມາດົນໃຈຂອງເຮົາ ແລະ ຊ່ອຍເຮົາໃຫ້ຈິດຈຳສິ່ງທີ່ເຮົາໄດ້ຮູ້ກ່ອນເຮົາໄດ້ມາເກີດຢູ່ໃນຊີວິດມະຕະນີ້. ເມື່ອເຮົາເຂົ້າໃຈແຜນຂອງພຣະບິດາເທິງສະຫວັນຂອງເຮົາ, ເຮົາເລີ່ມຈະຍອມຮັບໜ້າທີ່ຮັບຜິດຊອບຂອງເຮົາທີ່ຈະຊ່ອຍຄົນອື່ນໃຫ້ຮຽນຮູ້ ແລະ ເຂົ້າໃຈແຜນຂອງພຣະອົງ. ກ່ຽວຂ້ອງກັບການຊ່ອຍເຫລືອຄົນອື່ນໃຫ້ຈິດຈຳກໍຄືວິທີທີ່ເຮົາດຳລົງຊີວິດຕາມພຣະກິດຕິຄຸນ ແລະ ນຳໃຊ້ມັນໃນຊີວິດຂອງເຮົາເອງ. ເມື່ອເຮົາດຳລົງຊີວິດຕາມພຣະກິດຕິຄຸນແທ້ໆ ໃນແບບແຜນທີ່ອົງພຣະເຢຊູຄຣິດເຈົ້າໄດ້ສອນ, ຄວາມສາມາດຂອງເຮົາທີ່ຈະຊ່ອຍເຫລືອຄົນອື່ນກໍຈະເພີ່ມທະວີຂຶ້ນ. ປະສົບການຕໍ່ໄປນີ້ກໍເປັນຕົວຢ່າງທີ່ຫລັກທຳນີ້ສາມາດເຮັດວຽກໄດ້ແນວໃດ.

ຜູ້ສອນສາດສະໜາໜຸ່ມສອງຄົນໄດ້ເຄາະປະຕູໜຶ່ງ, ຫວັງວ່າຈະໄດ້ພົບຄົນໃດຄົນໜຶ່ງທີ່ຈະຮັບເອົາຂ່າວສານຂອງເຂົາເຈົ້າ. ເມື່ອປະຕູເປີດອອກ, ແລະ ຊາຍທີ່ສູງໃຫຍ່ຄົນໜຶ່ງໄດ້ທັກທາຍເຂົາເຈົ້າດ້ວຍນ້ຳສູງທີ່ບໍ່ເປັນມິດ. “ຂ້ອຍໄດ້ບອກພວກເຈົ້າແລ້ວວ່າບໍ່ໃຫ້ມາເຄາະປະຕູຂ້ອຍອີກ. ຂ້ອຍໄດ້ເຕືອນພວກເຈົ້າແຕ່ກ່ອນແລ້ວວ່າຖ້າພວກເຈົ້າກັບມາອີກ, ມັນຈະບໍ່ເປັນປະສົບການທີ່ດີ. ໜີໄປສາ.” ແລ້ວລາວກໍໄດ້ອັດປະຕູໄວ້ໆ.

ຂະນະທີ່ພວກແອວເດີໄດ້ຍ່າງໜີໄປ, ຜູ້ເປັນລຸ້ນອ້າຍ, ຜູ້ສອນສາດສະໜາທີ່ມີປະສົບການຫລາຍກວ່າໄດ້ເອົາແຂນໄປກອດບ່າຂອງຜູ້ເປັນລຸ້ນນ້ອງເພື່ອປອບໂຍນ ແລະ ໃຫ້ກຳລັງໃຈລາວ. ເຂົາເຈົ້າບໍ່ຮູ້ຕົວເລີຍວ່າ, ຊາຍຄົນນັ້ນໄດ້ເບິ່ງເຂົາເຈົ້າຢູ່ຜ່ານປ່ອງຢ້ຽມເພື່ອໃຫ້ແນ່ໃຈວ່າ ເຂົາເຈົ້າເຂົ້າໃຈຄຳເວົ້າຂອງລາວ. ລາວໄດ້ຄາດຫວັງເຕັມທີ່ວ່າຈະເຫັນເຂົາເຈົ້າທົ່ວຂວັນ ແລະ ເວົ້າຕະຫລົກກັບການໂຕ້ຕອບທີ່ບໍ່ສຸພາບ

ຂອງລາວຕໍ່ຄວາມພະຍາຍາມຂອງພວກແອວເດີທີ່ຈະເວົ້າລົມ. ເຖິງຢ່າງໃດກໍດີ, ເມື່ອລາວໄດ້ເຫັນ
ຄວາມເມດຕາທີ່ຖືກສະແດງອອກລະຫວ່າງຜູ້ສອນສາດສະໜາສອງຄົນນັ້ນ, ຫົວໃຈຂອງລາວກໍ່ອ່ອນລົງ
ທັນທີ. ລາວໄດ້ເປີດປະຕູອີກ ແລະ ໄດ້ຂໍໃຫ້ຜູ້ສອນສາດສະໜາກັບຄືນມາແບ່ງປັນຂ່າວສານຂອງ
ເຂົາເຈົ້າກັບລາວ.

ເມື່ອເຮົາຍອມຕໍ່ພຣະປະສົງຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ດຳລົງຊີວິດຕາມແບບແຜນຂອງພຣະອົງທີ່ພຣະວິນຍານ
ຂອງພຣະອົງຈະຖືກຮູ້ສຶກ. ພຣະຜູ້ຊ່ອຍໃຫ້ລອດໄດ້ສອນວ່າ, “ຖ້າພວກທ່ານຮັກເຊິ່ງກັນແລະກັນ, ທຸກຄົນ
ກໍຈະຮູ້ວ່າພວກທ່ານເປັນສາວິກຂອງເຮົາ” (ໂຢຮັນ 13:35). ຫລັກທຳແຫ່ງການມີຄວາມຮັກໃຫ້ກັນ
ແລະກັນ ແລະ ການພັດທະນາຄວາມສາມາດຂອງເຮົານີ້ ທີ່ຈະເອົາໃຈໃສ່ພຣະຄຣິດໃນວິທີທີ່ເຮົານຶກຄິດ,
ເວົ້າຈາ, ແລະ ກະທຳກໍສຳຄັນໃນການກາຍເປັນສານຸສິດຂອງພຣະຄຣິດ ແລະ ຄູ່ສອນພຣະກິດຕິຄຸນ
ຂອງພຣະອົງ.

ການປຸກຄວາມປາຖະໜານີ້ຕຽມເຮົາໃຫ້ຄົ້ນຫາແບບແຜນທີ່ສັນຍາໄວ້. ການສະແຫວງຫາແບບແຜນຈະນຳ
ເຮົາໄປສູ່ຄຳສອນຂອງພຣະຄຣິດຕາມທີ່ພຣະຜູ້ຊ່ອຍໃຫ້ລອດ ແລະ ສາດສະດາຜູ້ນຳຂອງພຣະອົງໄດ້ສອນ.
ແບບແຜນໜຶ່ງຂອງຄຳສອນນີ້ກໍຄືທີ່ຈະອິດທິນຈົນເຖິງທີ່ສຸດ. ນີ້ໄຟໄດ້ສອນວ່າ ຄົນທີ່ພະຍາຍາມນຳເອົາ
ສີໂອນຂອງພຣະອົງອອກມາໃນວັນນັ້ນຈະເປັນສຸກ, ເພາະເຂົາຈະມີຂອງປະທານ ແລະ ອຳນາດຂອງພຣະ
ວິນຍານບໍລິສຸດ; ແລະ ຫາກເຂົາອິດທິນຈົນເຖິງທີ່ສຸດ ເຂົາຈະຖືກຍົກຂຶ້ນໃນວັນສຸດທ້າຍ, ແລະ ລອດໃນ
ອານາຈັກອັນເປັນນິດຂອງລູກແກະ (ເບິ່ງ 1 Nephi 13:37).

ແມ່ນຫຍັງຄືວິທີທີ່ດີທີ່ສຸດທີ່ເຮົາຈະສາມາດຊື່ນຊົມກັບຂອງປະທານ ແລະ ອຳນາດຂອງພຣະວິນຍານ
ບໍລິສຸດ? ມັນເປັນອຳນາດທີ່ມາສູ່ຜ່ານການເປັນສານຸສິດທີ່ຊື່ສັດຂອງພຣະເຢຊູຄຣິດ. ມັນເປັນຄວາມຮັກທີ່
ເຮົາມີໃຫ້ພຣະອົງ ແລະ ເພື່ອນມະນຸດຂອງເຮົາ. ພຣະຜູ້ຊ່ອຍໃຫ້ລອດທີ່ໄດ້ອະທິບາຍເຖິງແບບແຜນ
ແຫ່ງຄວາມຮັກເມື່ອພຣະອົງໄດ້ສອນວ່າ, “ເຮົາມອບພຣະບັນຍັດຂໍ້ໃໝ່ໃຫ້ພວກທ່ານ, ຈຶ່ງຮັກຊຶ່ງກັນ
ແລະກັນ. ເຮົາຮັກພວກທ່ານຢ່າງໃດ, ພວກທ່ານກໍຈຶ່ງຮັກຊຶ່ງກັນແລະກັນຢ່າງນັ້ນ” (ໂຢຮັນ 13:34).

ປະທານກໍດອນ ບີ ຮິງລີ ໄດ້ຍືນຍັນຫລັກທຳນີ້ເມື່ອເພິ່ນກ່າວວ່າ: “ການຮັກພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າບໍ່ໄດ້ເປັນພຽງ
ແຕ່ການແນະນຳ; ບໍ່ພຽງແຕ່ເປັນຄວາມຫວັງດີ. ມັນເປັນພຣະບັນຍັດ. ... ການຮັກພຣະເຈົ້າເປັນຮາກຖານ
ຂອງຄຸນງາມຄວາມດີ, ຄວາມອ່ອນໂຍນ, ພະລັງຂອງທຸກສິ່ງໃນຄຸນສົມບັດ, ຄວາມຊື່ສັດທີ່ຈະເຮັດສິ່ງດີ”
 (“Words of the Living Prophet,” *Liahona*, Dec. 1996, 8; “Excerpts from Recent
Addresses of President Gordon B. Hinckley,” *Ensign*, Apr. 1996, 73).

ແຜນຂອງພຣະບິດາໄດ້ສ້າງແບບແຜນຂອງການຈັດຕັ້ງໃນຄອບຄົວ ເພື່ອຊ່ອຍເຫລືອເຮົາໃຫ້ຮຽນຮູ້, ນຳໃຊ້, ແລະ ເຂົ້າໃຈອຳນາດແຫ່ງຄວາມຮັກ. ໃນມື້ທີ່ຄອບຄົວຂອງຂ້າພະເຈົ້າຖືກຈັດຕັ້ງຂຶ້ນ, ແອນພັນລະຍາຜູ້ອ່ອນຫວານຂອງຂ້າພະເຈົ້າ ແລະ ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ໄປພຣະວິຫານ ແລະ ໄດ້ເຮັດພັນທະສັນຍາແຫ່ງການແຕ່ງງານ. ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຄິດວ່າຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຮັກນາງຫລາຍຂະໜາດໃນມື້ນັ້ນ, ແຕ່ຂ້າພະເຈົ້າພຽງແຕ່ໄດ້ເລີ່ມຕົ້ນທີ່ຈະເຫັນພາບແຫ່ງຄວາມຮັກນັ້ນ. ເມື່ອລູກໆ ແລະ ຫລານໆຂອງພວກຂ້າພະເຈົ້າແຕ່ລະຄົນໄດ້ເຂົ້າມາສູ່ຊີວິດຂອງພວກຂ້າພະເຈົ້າ, ຄວາມຮັກຂອງພວກຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຂະຫຍາຍອອກໄປຮັກພວກເຂົາແຕ່ລະຄົນຢ່າງເທົ່າທຽມກັນ ແລະ ເຕັມທີ່. ເບິ່ງຄືວ່າບໍ່ມີທີ່ສິ້ນສຸດໃນຄວາມກວ້າງໃຫຍ່ຂອງຄວາມຮັກທີ່ເຕີບໂຕນີ້.

ຄວາມຮູ້ສຶກເຖິງຄວາມຮັກຈາກພຣະບິດາເທິງສະຫວັນຂອງເຮົາກໍເໝືອນກັບແຮງດຶງດູດຈາກສະຫວັນ. ເມື່ອເຮົາກຳຈັດສິ່ງລົບກວນທີ່ດຶງເຮົາໄປສູ່ໂລກ ແລະ ໃຊ້ອຳເພີໃຈຂອງເຮົາທີ່ຈະສະແຫວງຫາພຣະອົງ, ເຮົາຈະເປີດໃຈເຮົາໃຫ້ແກ່ພະລັງທີ່ສູງສົ່ງ ຊຶ່ງຈະດຶງເຮົາໄປຫາພຣະອົງ. ນີໂຟ ໄດ້ບັນຍາຍຄວາມຢິ່ງໃຫຍ່ຂອງມັນດັ່ງນີ້ວ່າ “ຈົນເນື້ອໜັງຂອງ [ເພິ່ນ] ຮ້ອນຮົນ” (2 ນີໂຟ 4:21). ພະລັງແຫ່ງຄວາມຮັກອັນດຽວກັນນີ້ໄດ້ເຮັດໃຫ້ມໍ່ມອນຮ້ອງ “ເພງສະດຸດິຄວາມຮັກທີ່ໄຖ່ແລ້ວ” (ແອວມາ 5:26; ເບິ່ງ ຂໍ້ທີ 5:9 ນຳອີກ). ມັນໄດ້ປະທັບໃຈຂອງມໍ່ມອນໃນວິທີທາງທີ່ເຮັດໃຫ້ເພິ່ນແນະນຳເຮົາໃຫ້ “ອະທິຖານຫາພຣະບິດາດ້ວຍສຸດພະລັງຂອງໃຈ,” ເພື່ອວ່າເຮົາຈະເຕັມໄປດ້ວຍຄວາມຮັກຂອງພຣະອົງ (ໂມໂຣໄນ 7:48).

ພຣະຄຳພີຂອງສະໄໝໃໝ່ ແລະ ພຣະຄຳພີຂອງສະໄໝໂບຮານແມ່ນເຕັມໄປດ້ວຍຄຳເຕືອນກ່ຽວກັບຄວາມຮັກນິລັນດອນຂອງພຣະບິດາເທິງສະຫວັນສຳລັບລູກໆຂອງພຣະອົງ. ຂ້າພະເຈົ້າແນ່ໃຈວ່າແຜນຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້ເດ່ອອກມາຕະຫລອດເວລາ, ພ້ອມແລ້ວທີ່ຈະໂອບກອດເຮົາທຸກຄົນ ແລະ ກ່າວດ້ວຍສຽງອັນນັ້ນນວນວ່າ, “ພໍ່ຮັກລູກ.”

ເປັນເພາະແບບແຜນຂອງຄອບຄົວທີ່ສະຫວັນໄດ້ອອກແບບ, ເຮົາຈຶ່ງເຂົ້າໃຈຫລາຍຂຶ້ນວ່າພຣະບິດາເທິງສະຫວັນຂອງເຮົາຮັກເຮົາແຕ່ລະຄົນຈິງໆຢ່າງເທົ່າທຽມກັນ ແລະ ສົມບູນແບບ. ຂ້າພະເຈົ້າເປັນພະຍານວ່ານີ້ເປັນຄວາມຈິງ. ພຣະເຈົ້າຮູ້ຈັກ ແລະ ຮັກເຮົາ. ພຣະອົງຊົງໄດ້ມອບພາບທີ່ມາໃຫ້ເຫັນເຖິງສະຖານທີ່ສັກສິດຂອງພຣະອົງ ແລະ ໄດ້ເອີ້ນສາດສະດາ ແລະ ອັກຄະສາວິກາໃຫ້ສອນຫລັກທຳ ແລະ ແບບແຜນທີ່ຈະນຳເຮົາຄືນໄປຫາພຣະອົງອີກ. ເມື່ອເຮົາພະຍາຍາມໃຫ້ຮູ້ຈັກຕົວເອງ ແລະ ຄົນອື່ນໆຫລາຍຂຶ້ນ ເມື່ອເຮົາດຳລົງຊີວິດຕາມແບບແຜນ, ແລ້ວເຮົາຈະພົບວ່າ ເຮົາຖືກຕິດດູດໃຫ້ໄປຫາພຣະອົງ. ຂ້າພະເຈົ້າເປັນພະຍານວ່າພຣະເຢຊູເປັນພຣະບຸດຂອງພຣະເຈົ້າແທ້ໆ, ເປັນຕົວຢ່າງທີ່ປະເສີດ ແລະ ພຣະຜູ້ໄຖ່ທີ່ຮັກຂອງເຮົາ, ຊຶ່ງຂ້າພະເຈົ້າກ່າວມາໃນພຣະນາມຂອງພຣະເຢຊູຄຣິດ, ອາແມນ.